

Neist tuhhäat wiggadest, mis tānnawo jālle ue aasta sisse ennestega kasa wöttame, lubba muulle parist agga paar sõnna üttelda. Wöib olla eht ma eksin, agga ma mótslen, meie rahwas posle mitte sured asjad rama-to luggejad egga firritus fáiad. Kui se walle olleks, siis peatüd mitmed asjad parremad ja meie ello mitte nenda haige kartohwli kombel plekkilinne ollema, nago ta on. — Wato, keigist kirjadest, mis Eestirahwale igga aasta jaggatafse, ei tea ma mitte, kas mōnda muud ennam loetafse, kui meie piisufest Perno Kalendrist (9000 tüffki). Mikspärrast? Muidogi wist sellepärrast, et ni oddaw sada on. Mis otsiwad nūud rahwas Kalendrist? Muud middagi, kui tulleva aega ette teada, mil wihma ja lund, soja ja külma tulleb, mil fu louakse, mil ladad petafse ja muud sellesornast; ja kannel Kalendrit ei olle, se párrib teiste käest járrele, mis „ta wallesit“ sel aastal jālle tunnistab? Kas tulleb hea wiljalinne aasta, kas rohke kallasoak? ja mis tal muido mele tulleb. On

ta sedda Kalendrist ford árrakuulnud, siis on Peik tarkus fá. Muist kirjadest temma ei holi, ja seeb se rummal luggu on. Pibel, lauloramat, katekismus, hea fúl kui wannemate wannematest sadik matas on, ei sa ka iggas paikus paljo prugitud; sest rahwas üt-leb juba lapsepölwest sadik teadwad, mis seal sees on. Üks tössine meie rahwa rummasse tunnistus on se, et ramato luggemist ülleültse lapsetöök's petakse ning neid sunnitakse jālle üksi sellepärrast tagga, et firrik'sand sedda párrib. Suur hulk eesti lapsi sunnitakse luggema, mitte luggemisse ega selle tarkusse párrast, mis luggemisse läbbi tulleb, waid et nad ennast „firrik'sanda ees wöiksid peasta.“ Kas walle on? Ei olle. On nad luggemas árra käinud, siis on rummalad nored innimessed õige rõömsad, et neid kegi ennam l u g g e m a ei sunni; jah, nemmad piddawad sedda omma täie ealisse pöliwe márgiks, et neil torvis ep olle kässö járrele ramatut kätte wöitta, se on teise sõnaga: nemmad on üsna uhked selle peale,